

onheilspellend verheffen zich de loodrechte bergwanden, in zigzag gaat het pad omhoog, 1000 meter beneden ons zien we het vriendelijke dorpje Melchthal met zijn kerktoren en zijn weilanden in den zomerzon schitteren.

Steeds steller wordt onze weg en plotseling staan we met verbazing te staren naar de eerste sneeuw die we in een rotsspleet gewaar worden; tegelijkertijd krijgen we de eerste alpenrozen (een soort van rhododendron) te zien. Allengs neemt nu de plantengroei weer toe maar van geheel anderen aard dan die we straks verlaten hebben. In het dal wil alles omhoog als in wedijver met de bergen, hierboven is het juist omgekeerd, de planten kruipen over den grond, slechts weinigen verheffen zich meer dan eenige decimeters. Steeds meer onbekende planten vertoonen zich aan ons oog, we geraken in verrukking over de heerlijke kleuren der bloemen en springen van steen op steen, om ons te verlustigen aan den overvloed van bloemen van wie wij niet wisten dat ze bestonden.

Onze extase neemt toe, we vergeten alle moeheid van daar straks en we kunnen loopen en springen alsof we pas onze wandeling begonnen waren en dat wil nog al wat zeggen na de onafgebroken klimpartij van te voren.

Wij zien thans niet meer naar sneeuw of naar bergen, maar hebben alleen oog voor de heerlijke alpenflora, die voor ons ligt uitgespreid.

Het schijnt mij moeilijk toe iemand die nooit iets dergelijks zag, den indruk weer te geven die dezen bloemenpracht en deze omgeving op ons maakte.

Het waren niet alleen de bloemen, maar het was ook de lucht, die wij inademen die onze stemming beheerschte. Uit het bezinksel der pas gesmolten sneeuw staken de alpenbloemen hun steeltjes op, beschenen door een schitterende voorjaarszon.

Het was het genot van het bij ons wekenlange voorjaar dat men hier in één enkel oogenblik doorleeft. Daar trilt iets door de lucht, dat ons in dankbare stemming brengt, iets van onze jeugd en voorjaarsherinneringen van geurende primula's en maarsche violen. Wij zien het alpenklokje en de gele sleutelbloemen in talloze verscheidenheden in de onmiddellijke nabijheid van hooge sneeuwmassa's; wij zien weiden blauw van gentiaan en vergeet-mij-niet en bloemensoorten, wier bestaan wij niet vermoeden. Wij zien velden rood en paars van alpenrozen, die in de verte doen denken aan onze bloeiende heidevelden. Wij zien de gele viool en de steenbreek, de kogelbloem en het vetblad, dat merkwaardig genoeg geel en wit bloeit in plaats van paars zooals bij ons, ook vinden wij de aurikel en de lelie van mars en nog veel meer, dat ik niet heb opgetekend. Ik geloof niet, dat de meest prozaische mensch kalm blijven kan bij het aanschouwen van zulk een alpennatuur. Het is trouwens slechts op enkele plaatsen in Zwitserland, dat men dien overvloed van soorten vinden kan. Wij waren daar in het gebied der schatten, beroemd om zijn flora van edelweiss en alpenrozen.

In het hotel Frütt konden we uitrusten en nog eens het echte alpenlandschap aanschouwen over de woeste Melchsee naar de sneeuwvelden der Titlis bergen. In een vaas op tafel stond een handvol bloemen die er uitzagen als orchideën uit een warme kas en bij nader bekijken akeleën bleken te zijn met bloemen ter grootte van een 5 fr. stuk. Wonderbare natuur, die naast sneeuw en ijs zulke scheppingen kan te voorschijn brengen, zulk een verscheidenheid in soort en kleur, dat de flora van onze weilanden er in het niet bij verzinkt.

Ik dacht, dat deze aantekeningen de moeite waard waren aan de levende natuur op te zenden, misschien geeft het aanleiding aan deze of gene diezelfde wandeling te doen

en dan hoop ik beter toegerust met botanische kennis dan ik en met voldoende preparatieven gewapend, om de lezers van „De Levende Natuur” in meer aanschouwelijke vorm dan waartoe ik in staat ben, de heerlijke alpenflora voor oogen te brengen.

Deventer.

B. STOFFEL.

FEBRUARI.

Reeds veertien dagen geleden is de zanglijster begonnen te zingen, denzelfden dag bloeiden de hazelaars langs het beekje in de duinen en sneeuwkllokjes kwamen bij drommen uit den grond.

De berichten in de kranten omtrent de abnormaal vroege lente sla ik altijd over, want het is eigenlijk een normaal verschijnsel dat de lente abnormaal vroeg is. Het nieuwe jaar begint met Nieuwjaar.

Soms komt Maart met sneeuw en hagelbuien, en dagen achtereenvolgens den beruchten Noordooster, en wanneer die gure periode dan goed en wel achter den rug is en de kastanjeblaren uit de knoppen duikelen, dan zegt men, dat de lente nu werkelijk gekomen is. En heel ondankbaar vergeet men dan de heerlijke, krachtige lichte dagen van de Sprokkelmaand.

De sprokkel druk in Februari, maar geen dor hout, dat verzeker ik u. Vandaag sneeuwkllokjes en bloeiende hazelaren, morgen de aconietjes, die overal hun krom ruggetje boven het gras uitsteken. Wanneer ik in 't bosch even de dorre eikeblaren oplicht, dan krioelt het daaronder van de jonge, bleeke scheutjes der anemonen, die alle bezig zijn, op te staan. De vogelmelkjes zijn hun voor, want die hebben zich al door de bladerenlaag heengeboord.

De korstmossen wapperen langs de eikestammen. Ze zijn gekroesd en gekruifd en bezet met nopjes en bekertjes, waartusschen het rupsje van den mosmeter zich onzichtbaar maakt. En als ik toch — zooals ik nooit kan nalaten — probeer den Carnavalgast te vinden, dan schatert hoog in de toppen de groene specht zijn eerste lentelach.

Waar weinig wandelaars komen, staan de mosplantjes dicht opeen, in onuitputtelijken rijkdom van vorm en kleur. Ze staan er op te wachten, dat ook hun eens meer aandacht geschonken wordt: hoorntand en dubbeltand, slaapmos, boompjesmos, haarmos, het fijne kanten thujamos en het sterremos, waarvan de langgesteelde urntjes in groepen van vijf of zes omhoog stijgen als de stralen van een fontein of de bouquet van een vuurwerk. Naar den slootkant krijgen de levermosen de overhand op de bladmossen en staan in 't half duister op lichte steeltjes de mooie sporendoesjes van Pellia.

Een dikke kastanje heeft zijn zaadhuid gescheurd en zoekt nu met een dikken wortelpunt de vochtigen bodem. Naast hem puilt een eschdoornzaad uit de bruine vruchthuid en overal komen kiemplantjes te voorschijn van walstroo, koekoeksbloem, hondstong en water van ooievaarsbek, gouwe, nagelkruid, veldkers in 't najaar ontkiemd is vormt nu dichte rozetten, met een dikken prop in 't midden. Had ik tijd, dan liet ik u met 't microscoop zien, hoever daarin de bloemen reeds gevorderd zijn.

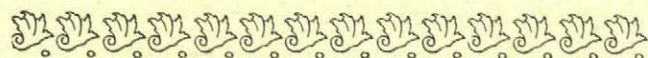
Maar als 't regent is het te donker en bij mooi weer blijf ik niet in huis. Er zijn steenarenden en valken in 't duin, langs de zee trekken de ganzen, pluvieren en diverse eenden naar het Noorden, in de sparren wemelt het van goudhaantjes en in 't elzebosch is nu altijd kans op sijsjes,

In een vlier zit een groenvink te roepen, prachtig van kleur, groen en zwart en heldergeel. Een paar weken geleden zag hij er nog armoedig en verformfaaid uit, maar nu zijn de verbleekte en verweerde randjes van zijn veeren afgevallen en komt het mooie pak te voorschijn. Zoo gaat het ook met vink en kneu en spreuw en zelfs de grauwe musschenbende gaat er nu pittiger uitzien. Het is, of de langere dag, het sterkere licht hun de wenschelijkheid heeft doen inzien van een beter kleedij. De mannetjesmusschen krijgen donkere snavels en de meeste meeuwenkoppen zijn al zwart.

In het begin van de maand zijn de spreuwen nog weinig talrijk, maar toch vormen zij reeds hun zang- en exercitiegezelschappen. Iedere dag wordt de troep grooter en met het midden van de maand verschijnen de groote joelbenden. Dan begint ook de merel te zingen, de leeuwerik heeft zich reeds lang doen hooren, schildvink en houtduif beginnen ook dra en dat geeft dan met de meezen, boomklever, boomkruiper, heggemus, roodborst, winterkoning, mistel-lijster al een heel respectabel lente-concert. Roeken en bonte kraaien doen de bazuinpartij.

En wat zegt ge van dat bouquetje uit veld en tuin: hazelaar, sneeuwkloude, veronica, vroegeling, winter-aconiet, madeliefje, speenkruide, jasmijn nudiflorum, gaspeldoorn, klein hoefblad, kruiskruid, paarse doovenetel, kornoelje, hamamelis, peperboomje, vogelmuur en kerstroos?

JAC. P. TH.

Vragen en Korte Mededeelingen.

Vereeniging tot het Behoud van Natuurmonumenten in Nederland.

Sedert 15 December 1905 zijn tot de Vereeniging toegetreden 183 leden en 4 donateurs. Het bedrag der schenkingen in eens is geklommen tot f 1622, terwijl aan jaarlijksche contributies bij de f 600 wordt opgebracht. Er kwam schenking in van f 1000 en één van f 500.

Dit is, den ongunstigen tijd van het jaar in aanmerking genomen, reeds een zeer goed begin, hoewel wij er nog niet aan kunnen denken, om meren en eilanden te koopen of prachtstukken hei te reserveeren te midden van moderne villa-parken of fabriekswijken. Toch moet het eens zoover komen.

Voor het lidmaatschap (minimum contributie f 1 per jaar) of donateurschap (minimum contributie f 50 per jaar of f 500 in eens) kan men zich aanmelden bij den voorloopigen secretaris Jac. P. Thijssse te Bloemendaal.

T.

Amsterdamsche Entomologische Club.

Op Zaterdag 16 December 1905 hield de „A. E. C.“ hare 40ste bijeenkomst, onder voorzitterschap van Dr. J. Th. Oudemans, des avonds te 8 uur in „Zeemanshoop“.

Aanwezig 9 leden.

De Voorzitter deelt mede, dat er een brief is ingekomen van den Secretaris der Afd. Amsterdam van de N. N. V., waarin de wenschelijkheid wordt uitgesproken, om het samenvallen van vergaderingen der A. E. C. en der genoemde Afd. op denzelfden datum, wat heden het geval is, te vermijden. Het hiermede volkomen eens zijnde, wordt besloten in die richting pogingen aan te wenden.

Vervolgens vermeldt de Voorzitter, dat de heer van Waterschoot van der Gracht hem medegedeeld heeft, als secretaris-penningmeester der A. E. C. te moeten aftreden, daar hij Amsterdam verlaten heeft, om zich metterwoon te Vught te vestigen. Onder dankzegging voor zijne medewerking van af het oprichten der vereeniging, wordt hem ontslag verleend en vervolgens in zijne plaats benoemd de

heer R. A. Polak, Noordstraat 5, Amsterdam, die de benoeming aanneemt.

Overgaande tot de wetenschappelijke mededeelingen, laat de heer de Meijere voorwerpen zien eener groote Passalide, *Nelius interruptus*, levend door N. A. M. uit Suriname in houtmoolm ontvangen. Deze kevers gaven duidelijk geluid. Het bleek aan spr., dat dit wordt voortgebracht door bewegingen van het achterlijf, waarbij een daarop aanwezig chitineknobbeltje schuurt tegen een fijnbehaard lijstje aan de onderzijde van den achtervleugel. Het gaat dus buiten de dekschilden om. Wat deze laatste betreft, merkt spr. op, dat zij na sluiting samenkleven en dat dit geschiedt, doordien aan het distale gedeelte het eene dekschild eene lijst heeft, die in eene groeve op den kant van het andere past. Aan losgemaakte dekschilden is dit niet alleen goed te zien, doch het valt niet moeilijk, den ruststand dier deelen te herstellen, als wanneer men den samenhang duidelijk gewaar wordt. Van eene andere soort worden, behalve de imagines, ook de larven vertoond; deze schijnen, gelijk andere bekende Passaliden-larven, slechts 4-pootig; het derde pootpaar is nl. geheel rudimentair.

Vervolgens geeft dezelfde spreker een overzicht van de levenswijze van de larven der Cecidomyiden. Men noemt deze familie die der Galmuggen, omdat er zeer bekende galvormers onder zijn; evenwel vormt een groot aantal soorten geene gallen. De verdeeling der larven naar de leefwijze, volgens Rübsaamen, wordt nu besproken; meer dan 20 groepen zijn aldus te onderscheiden, waaronder ook echte parasieten voorkomen.

De heer Mac Gillavry deelt mede, dat hij, in 't laatst van April te Berlijn zijnde, bij een „Ausflug“ naar 't Grünwald, op geschilderde dennepalen veel hout- en schorskevers aantrof, die toen juist zwermde. *Thanasimus formicarius* L. was er ook in aantal en vergastte zich vooral aan *Xyloterus lineatus* Ol. Van deze laatste species merkte spr. op, dat zij paarde na rondgevlagen te hebben. Hierna laat dezelfde spr. twee sterk op elkaar gelijkende *Coccinella's* zien, de gewone *C. septempunctata* L. en een hiermede veel overeenkomst hebbende vorm van *C. distincta* Falderm. Ook spreekt hij nog over verschillende uitstulpbare organen bij de Coleoptera en over een onaangenaam riekend vocht, dat door *Oodes helopioides* F. wordt afgescheiden. Eindelijk deelt hij nog mede, dat *Urodon rufipes* Ol. in 1905 in de duinen hier en daar uiterst algemeen was op de bloemen van Reseda. Ten slotte vertoont spr. nog eene *Dinoderus*-soort, uit bamboe gekweekt.

De heer van Beek toont een Dipteron, door hem uit geconfijte dadels gekweekt; de larve had een sterk springvermogen, door zich boogvormig te krommen en dan plotseling te strekken. Ook laat hij rondgaan een hem nog niet geheel bekende *Dromius*, vermoedelijk eene var. van *Dr. quadri-notatus* Panz.

De heer Polak stelt ter bezichtiging eene nu nog levende pop van *Pyrameis atalanta* L., die dus niet vóór den winter uitkwam. Naar hij meent te hebben opgemerkt, zijn de in 't voorjaar vliegende voorwerpen van *Pyrameis* en *Vanessa* niet de zéér laat in 't najaar uitgekomen, die veelal spoedig sterven, doch juist exemplaren, die zich zeer bijtijds, vooral in Augustus, reeds verborgen hebben. Vervolgens vertoont spr. het bodempapier van twee insectendozen, die zeer lang, zonder verplaatst te zijn, aan 't licht zijn blootgesteld geweest. Het zichtbare papier is bruin verkleurd, doch slechts weinig dáár, waar de schaduw der vlinders dit beschermd heeft. Zoo zijn lichtere schaduwbeelden op donkerder grond ontstaan, die zoo duidelijk zijn, dat vele soorten daaruit gemakkelijk herkend kunnen worden. Niet alleen de omtrekken, doch soms ook de teekening is zichtbaar, al naarmate deze meer of minder licht heeft doorgelaten. Eindelijk vermeldt spr. nog, dat eene jonge, nog niet half volwassen rups van *Attacus orizaba*, die in vrijheid geleefd had, reeds een spinsel vervaardigde. Dit was slechts ij en de rups bleek geïnfecteerd te zijn. Later kwam een dergelijk geval voor met eene jonge rups van *Teles polyphemus*; ook deze was geïnfecteerd. Dat tusschen het geïnfecteerd zijn en het maken van een spinsel op veel te jeugdigen leeftijd een verband bestaat, is wel waarschijnlijk; opmerkelijk is het geval in hooge mate.

De heer Oudemans vertoont een sterk afwijkend voorwerp van *Argynnis selene* Schiff. en een dito van *Argynnis aglaia* L. Vervolgens deelt hij mede, dat hij in dezen zomer het antwoord ontving op eene vraag, die hem veel belang inboezemde. Zooals den meesten aanwezigen bekend was, bemerkte de heer Franken, te Amsterdam, dat bloembladeren